

energisk Maade, men jeg tror, det ikke bør ske derved, at man sendte en Kommission derop, det, som der efter min Mening tiltrænges, er, at der var en dansk Mand, som paatog sig og hvem man betroede det Hverv at rejse op til Grønland og undersøge Forholdene der og give os paalidelig Underretning om dem og udarbejde Forslag til en Omordning af disse Forhold. Jeg mener ikke, der skulde oprettes et nyt Embede, jeg mener ikke, det skulde være nogen Livsstilling for nogen, men jeg mener, at det skulde være en Opgave, en Mand maatte kunne løse i Løbet af 3—5 Aar eller saadant noget“ . . . Andre Udtalelser om denne Sag findes Sp. 3138 (Indenrigsministeren), 3179 (Zahle) og 3185 (Indenrigsministeren).

Det anføres i Motiverne til Lovforslaget, at de nærmere Regler for Virksomheden — særlig ogsaa Fastsættelsen af, hvilke Sager der, naar Kommissarius opholder sig her i Landet, bør henlægges til hans Afgørelse — maa træffes af Indenrigsministeren og Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet efter Forhandling med Kommissarius. „Man har, for saa vidt Virksomheden her i Landet angaar, tænkt sig de nævnte Regler fastsatte væsentlig i Overensstemmelse med de for en Generaldirektørs Stilling gældende“. Det hedder saa videre, at „det er Regeringens Tanke, at Kommissarius — efter en kortere Tids Arbejde her i Landet — i Forsommeren skulde rejse til Grønland for under et længere Ophold der i et Par Sommerhalvaar og, om muligt, tillige i den mellemliggende Vinter, der da skulde tilbringes i Nordgrønland, at foretage forskellige Undersøgelser og Forhandlinger for senere gennem Deltagelse i det administrative Arbejde her i Landet at faa Lejlighed til paa de forskellige Omraader at prøve de indvundne Erfaringer, inden det afsluttende Arbejde med Beretnings og eventuelle Forslags Udarbejdelse skulde paabegyndes.“ — Om hvem Regeringen havde tænkt sig som Indehaver af den omhandlede Stilling, gav Bemærkningerne til Lovforslaget ingen Oplysning, lige saa lidt som det blev nævnet af Konseilspræsidenten ved Lovforslagets Forelæggelse. Derimod blev det personlige Spørgsmaal fremdraget under 1ste Behandling i Folketinget, først af *Stauning*, der efter at have fremsat en Række saglige Bemærkninger endte sit Foredrag saaledes: „Dertil kommer det personlige Moment, som ikke kan holdes ude ved Behandlingen af det foreliggende Forslag, at den Mand, der er udset til Posten, er den samme som for kort Tid siden blev dømt ved Rigsretten for Embedsforsømmelse. Alene det synes mig at maatte være tilstrækkeligt til, at man ikke kan give det foreliggende Forslag sin Stemme. Jeg kan ikke tiltræde Forslaget. Det forekommer mig at være baade sagligt urimeligt og politisk uforsvarligt. Jeg vil